

Arrest

nr. 286 793 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Algerijnse nationaliteit, werd op 25 november 2022 aangehouden wegens diefstal met geweld en illegaal verblijf.

Op dezelfde dag werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod afgeleverd.

Op 6 december 2022 werd de verzoekende partij aangehouden door de politie van Oostende wegens diefstal met braak en illegaal verblijf.

Op 9 december 2022 werd de verzoekende partij gevat door de politie Antwerpen wegens illegaal verblijf en werd zij overgeplaatst naar Merksplas.

Op 12 december 2022 werd de verzoekende partij gehoord.

Op 2 januari 2023 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 9/12/2022 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten :

naam: K.

voornaam: M. C. E.

geboortedatum: X

geboorteplaats: CONSTANTINE

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: B. C. X Algerije en K. M. C. E. X Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 25 dagen in België te verblijven, maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. C. 12.08.1993 Algerije en K. M. C. E. 12.08.1993 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/11/2022 en 6/12/2022 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig /gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquls ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds eind november in België te verblijven, maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. C. 12.08.1993 Algerije en K. M. C. E. 12.08.1993 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/11/2022 en 6/12/2022 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig w/aarschijnlijk dat hij vrijwillig /gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod In het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Algerije omdat hij daar protesteerde tegen het nieuwe beleid en problemen heeft met de nieuwe overheid. Betrokkene verklaart geslagen en gefolterd geweest te zijn, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 25 dagen in België te verblijven, maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. C. 12.08.1993 Algerije en K. M. C. E. 12.08.1993 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/11/2022 en 6/12/2022 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig w/aarschijnlijk dat hij vrijwillig /gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 3 Jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie – en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het beginsel van non refoulement en daaromtrent een concrete afweging maakt.

-Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer deze lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in het eerder vermelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven) en het beginsel van non-refoulement (art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht op een zorgvuldige manier te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoeker werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen gehoord, althans volgens de bestreden beslissing, maar het is overduidelijk dat het verhoor niet zorgvuldig is gebeurd. Er zijn ook grote twijfels of er wel een gehoor heeft plaats gehad. Kopie van het administratief dossier overgemaakt aan zijn raadsman bevat geen documenten die kunnen wijzen op een verhoor.

Verzoeker kan echter niet terugkeren naar Algerije omwille van zijn politieke overtuiging. Hij werd er geslagen en gefolterd en zal een aanvraag tot internationale bescherming indienen. Bovendien zijn er vingerafdrukken van verzoeker in Frankrijk en Duitsland genomen en meent verzoeker terug te kunnen keren naar Duitsland.

Wanneer verzoeker op een zorgvuldige wijze gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad te wijzen op zijn plan om een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

In de bestreden beslissing werd hiermede geen rekening gehouden, noch omtrent gemotiveerd. Het hoorrecht werd niet naar behoren uitgevoerd.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM voorligt.

Verwerende partij heeft een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormelde artikelen 74/13 en 3 EVRM uit.”

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij voert in haar eerste middel echter geen elementen aan die betrekking hebben op het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, of haar gezondheidstoestand. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat het hoorrecht niet op een zorgvuldige wijze werd geëerbiedigd door de verwerende partij.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

In het administratief dossier bevindt zich een gehoorverslag van 9 december 2022 en van 12 december 2022 zodat het duidelijk is dat de verzoekende partij werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

De verzoekende partij stelt dat zij niet naar Algerije terug kan keren omwille van haar politieke overtuigingen.

De verwerende partij heeft dit argument beantwoord in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens bevat immers de volgende motieven:

“Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Algerije omdat hij daar protesteerde tegen het nieuwe beleid en problemen heeft met de nieuwe overheid. Betrokkene verklaart geslagen en gefolterd geweest te zijn, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

De verwerende partij motiveert dus dat de verzoekende partij haar loutere beweringen niet staft, en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan om een dergelijke schending aannemelijk te maken. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in casu inderdaad enkel beperkt tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat bovenvermelde motieven van de beslissing tot terugleiding naar de grens kennelijk onredelijk zouden zijn, laat staan dat zij een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat haar vingerafdrukken in Frankrijk en Duitsland zijn genomen en meent zij terug te kunnen keren naar Duitsland.

Vooreerst blijkt uit het gehoorverslag van 9 december 2022 dat de verzoekende partij deze elementen nooit aan het bestuur heeft voorgelegd. Op vraag 3 “heeft u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming aangevraagd?” antwoordde de verzoekende partij “neen”. Pas bij het gehoor van 12 december 2022 heeft zij na confrontatie toegegeven dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland. Zij verklaarde toen ook dat zij Duitsland had verlaten vooraleer er een beslissing werd genomen en dat zij alvorens naar België te reizen eerst naar Frankrijk was gegaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een aanvraag tot terugname aan Duitsland heeft gericht. Duitsland weigerde deze terugname, stellende dat de verzoekende partij naar Frankrijk was gegaan en dat Frankrijk eerder al een verzoek tot terugname aan Duitsland had gericht, dat negatief werd beantwoord door Duitsland. Duitsland is van oordeel dat Frankrijk verantwoordelijk is ingevolge de weigeringsbeslissing. Daarop werd een terugname aan Frankrijk gevraagd. De Franse autoriteiten hebben dit verzoek op 30 december 2022 negatief beantwoord omdat de verzoekende partij op 7 februari 2022 in Duitsland al een verzoek om internationale bescherming had ingediend en zij de verzoekende partij bovendien de kans hebben gegeven dit opnieuw te doen in Frankrijk maar dat zij dit weigerde. Aldus blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij naar Duitsland zou kunnen terugkeren. Voorts blijkt evenmin dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Noch heeft zij haar intentie hieromtrent geuit naar aanleiding van de twee keer dat zij gehoord werd. Van de verwerende partij kon dan ook niet verwacht worden dat zij hier rekening mee

hield of hieromtrent zou motiveren in de bestreden beslissing. Noch toont de verzoekende partij hiermee aan dat het hoorrecht niet correct is verlopen. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij op heden nog steeds geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen toch ernstige twijfels doet rijzen omtrent de vermeende vrees van de verzoekende partij.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“- Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of...”

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar een TARAP/RAAVIS-verslag, maar wordt er geen enkel ander element aangehaald om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt bovendien dat gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd. M.a.w. verzoeker is geen gevaar voor de openbare orde maar zou dit kunnen zijn... Verzoeker ontkent bovendien de feiten.

In deze context wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13, al. 50-52.:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, erop zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een gevaar voor openbare orde kan zijn en niet is. Verzoeker ontkent bovendien de feiten.

Er is een enkel een TARAP/RAAVIS-verslag met melding van een zogenaamde diefstal, dit is geen veroordeling. In het administratief dossier wordt wel verwezen naar een PV maar daaruit blijkt tevens dat het resultaat van de fouille negatief is. Er wordt geen objectief element aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden. In het kader van haar beoordelingsbevoegdheid dient de DVZ rekening te houden met het vermoeden van onschuld, hetgeen een fundamenteel beginsel in het strafrecht is en onder meer gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Het vermoeden van onschuld belet natuurlijk niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388.) maar van enig onderzoek en/of motivering is in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier sprake.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op drie verschillende gronden, namelijk:

“Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022.”

Elk van deze drie gronden volstaat om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen opleggen. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift enkel dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar betwist helemaal niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, noch dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Twee van de drie gronden waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd blijven dan ook overeind, en daarom blijft de bestreden beslissing in zijn geheel ook overeind. Een eventuele kennelijke onredelijkheid van slechts één van deze drie gronden kan immers op zichzelf niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing wanneer de twee andere gronden overeind blijven. Een concrete bespreking van de al dan niet kennelijke onredelijkheid van het motief dat de verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde is in casu dan ook niet relevant.

Hetzelfde geldt voor de door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook op dit punt twee verschillende gronden, waarvan de verzoekende partij er slechts één betwist. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.”*

De verzoekende partij betwist helemaal niet dat er een risico bestaat op onderduiken. Dit risico op onderduiken wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien uitgebreid gemotiveerd:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 25 dagen in België te verblijven, maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. C. 12.08.1993 Algerije en K. M. C. E. 12.08.1993 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag van de politiezone Brussel van 25/11/2022 is de betrokkene op heterdaad aangehouden wegens diefstal met geweld. Gelet op het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag als een potentiële bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/11/2022 en 6/12/2022 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig /gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/11/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

De verzoekende partij betwist weliswaar dat zij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, maar zij betwist geen enkel van de andere motieven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat er sprake is van een risico op onderduiken, en waardoor zij in casu toepassing kan maken van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing zou gemaakt hebben van deze bepaling.

De Raad merkt ten slotte op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat ook deze overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU